

Detalii

Știam de tragedie cu 48 de ore înaintea comunicatului oficial.

Cum să parez trăsnetul în cuibul meu de vulturi? Sora și nepoții lui îl adora. Ei sunt soția și copiii mei.

Comunicatul a apărut în ziua Floriilor, ziua de naștere a fetei, care poartă numele de Nadia-Lucia-Florela.

Azi, 19 aprilie, se împlinesc 22 de ani de când a început înrudirea, prin sămânța care nu piere, și face legături indestructibile între oameni din familii diferite, sămânța căsătoriei și a rodniceii.

Am procedat oltenește.

Am luat papornița și am plecat la Piața Obor pentru cumpărături duminicale, gospodărești. Am luat 25 de lei și am lăsat ultimii 100 de lei acasă (te poți aștepta la orice arestare)...

Fetița mi-a cerut zambile de ziua ei. Le-am cumpărat cu strângere de inimă. Sunt flori mortuare, la noi, în Oltenia. Când le-am cumpărat, dimineața la ora opt, eram sigur că-l împușcă. Erau flori pe mormântul lui.

Am mai cumpărat nuga și 100 de grame de pișcoturi, dulciuri pentru fetiță.

Apoi, două pâini albe mari (pâine de înmormântare)...

Am mai luat mâțișori de Florii, prapuri pentru porți, prefață la Săptămâna Patimilor.

Am cumpărat sămânță de flori (un pachetel de cârciumărese), de mărar și de lubeniță. Am greblat frumos grădina din spatele casei provizorii unde locuiesc și, sub început de ploaie vesperală, am pus florile, mărarul și lubenițele. Dimineața, în zori, în plină ploaie, am îngropat cele 33 de nuci în parcela de mult destinată acestei operații, de la 11 mai¹, de când mi-am redeschis biroul de avocatură, biroul de leproși penali.

Sufletul meu ar putea fi întristat până la moarte, fiindcă flăcăul meu rămas singur la Poiana Țapului, cu liceul lui sinaiot, mi-a telefonat, în spaimă, despre împușcarea lui

¹ 1953. (n.n.)

„Mo'-Coca” (Lucrețiu). L-am liniștit. I-am ordonat să rămână pe loc. Sora, bravă, l-a întrebat de Țuleta și pisoii ei, de Țuți, câinele fidel. Maică-sa, cvasi-leșinată, a aflat știrea din gura feciorului, știre pe care, împreună cu fetița, o ascusesem de opt ore (am observat, cu mândrie, că fetița mea știe să păstreze un secret). Seară gravă. Fetița și-a făcut lecțiile. Am fumat în tăcere. Le-am pregătit ceaiul.

Sufletul meu ar putea fi întristat până la moarte, dacă n-aș fi salvat prin copiii mei, prin sămânța mea, prin plantarea de nuci, prin fapta bună, bravă și anonimă, prin respect de om și de natură, în esențele și fundamentele lor nemuritoare, omul încadrat în natură, sanctificat prin omenia străveche românească.

Pulberea uitării se va așterne peste mormântul lui.

Dar unde îi este mormântul? Unde îi este cadavrul? L-a dus la crematoriu? Urna cu cenușă a tatălui său, iubitul meu socru D.D. Pătrășcanu, zace în necropola sinistră din dealul lui Șerban Vodă... Maica lui zace, între brădet, în cimitirul de la Poiana Țapului... Mă gândesc să alerg cu fetița mea, să-i cerem cadavrul. La cine? Să-i ducem urna la crematoriu sau leșul la Poiană?

Renunțăm în fața brutalității brahiale...

Când am aflat de proces, am trimis pe Gala Galaction și pe Mihail Sadoveanu la Dr. Petru Groza să-i obțină comutarea pedepsei cu moartea, în muncă silnică pe viață.

Am plâns în brațele venerabilului părinte, în strada Cornea 51. Fiica sa, inimoasă actriță ratată, în șorț de subretă, făcea cam teatral onorurile casei. A izbucnit în lacrimi sincere și a fost cuprinsă de o groază reală pe care nu o avea în piesele lui Eugene O' Neill.

Gala Galaction a ținut în brațe pe Lucrețiu. A împins căruciorul feciorului meu spre Parcul Carol, împreună cu socrul meu D.D. Pătrășcanu, cu I.Al. Brătescu-Voinești, cu Mihail Sadoveanu.

Au fost pe ziua de 16 aprilie 1954, la Prezidiu, la Dr. Petru Groza, atât Gala Galaction – sărbătorit la 75 de ani –, cât și Mihail Sadoveanu. Bătrânii prezidează, patronează și dau girul

asasinării feciorilor și nepoților. Este eterna poveste a Cezarilor balcanici. N-au asistat Ion Neculce și Dimitrie Cantemir la asasinarea lui Miron Costin de către voievodul analfabet, infuriat, Constantin Cantemir? Nu mă mai mir de nimic...

Mihail Sadoveanu, Gala Galaction și Dr. Petru Groza au prezidat moartea lui Lucrețiu Pătrășcanu.

Mihail Sadoveanu l-a legănat, l-a plimbat, l-a jucat pe genunchi, a locuit în casa părinților săi, ani în șir. Relațiile au fost, permanent, cordiale.

Cu Gala Galaction, idem. Ceva mai mult. Cu harul său sacerdotal a botezat pe Hertha Schwammen de la mozaism, întru Christos, făcând-o Elena Lucrețiu Pătrășcanu, o Elenă mai puțin frumoasă decât frumoasa Elena, dar având buzunarele doldora cu merele putrede ale discordiei. Ea l-a certat pe soț cu Ana Pauker. Ea l-a băgat în cercul infernal al lui Belu Silber și al aventurierilor simili artiști de teapa lui Harry Brauner și al Lenei Constante (secretara de la vopsele decorative). O femeie ridică la cer sau coboară în infern pe soț. Din 1938, de la botezul ei, Lucrețiu a alunecat pe panta pierzaniei. N-a mai respectat regulile rudeniei. N-a mai respectat decât ambiția.

În ceea ce-l privește pe Dr. Petru Groza, la ieșirea mea din pușcărie, după o conversație de trei ore și 25 de minute, animată și plină de bancuri, în ultimul minut, m-a întrebat cu lacrimi în ochi de maica lui Lucrețiu, bătrâna lui prietenă (sunt ardeleni și solidari). Erau lacrimi sincere, la un bătrân cabotin politic.

L-au ucis.

L-au ucis fără dezbateri, călcând regula publicității proceselor.

L-au asasinat moral, cu un comunicat veninos, în care minciuna, ațâțarea și urechile măgarului apar prea lungi.

Familia n-a știut nimic. Am fost la Bălăceanu, la Groza, la Vidrașcu (intim cu Dej), cerând să fiu chemat ca apărător. Avea dreptul la apărarea familiei, care este sacră. A avut parte de avocați plătiți din fonduri reptiliene, ca să puie otravă în medicamentul oferit clientului, drept poțiune. N-a fost poțiune, ci poluție murdară.